

sodeloval. Večkrat je beseda ušla na čas, ko sta potekali prva nadelava in markiranje planinske poti na Špik in k slapovom v Martuljku. Največ dela in skrbi pa je Tona imel pri gradnji bivaka pod Špikom (v letih 1969-75). Z vso odgovornostjo je nato izdajal ključ bivaka in bil vesel srečnega povratka vsakega planinca.

Ko je posedal na klopci pred hišo in pogledoval proti goram Martuljkove skupine, je v spominih obujal doživete trenutke, tako prijetne kot tragične. Tudi za društvo krizni trenutki mu niso vzeli poguma, saj je vedno govoril: »Dokler bom jaz mogel delati, društvo v Rutah ne bo razpadlo. Delali bomo pa toliko, kolikor bomo zmogli.« In tako je bilo tudi, ko je v letih 1958-63 kot predsednik stopil na čelo društva. Sonce se je na svoji poti vedno bolj skrivalo za vrhove martuljskih gora. Tona je še zadnjikrat posedel na klopci pred hišo, še zadnjikrat s počasnim korakom prišel na hišni prag, od koder je najlepši pogled na njegove gore, in se poslovil od gora in nas planincev. (Kristjan Robič, PD Gozd Martuljek)

Dr. Vladimir Škerlak (1909–2002)

Še za novo leto 2002 sva si pisмено voščila, dobra dva tedna pozneje je za vedno odšel. Še v pripisu k voščilu je bil ves v načrtih. To ga je ohranjalo v duhu, kot je le možno pri 93 letih.

Rojen je bil 3. oktobra 1909 v zakonu očeta Slovenca in matere Madžarke v Budimpešti. Umril je 16. januarja 2002 v Zbiljah pri Ljubljani. Po I. svetovni vojni je družino zaneslo v Mursko Soboto, Vladimirja pa v tamkajšnje šole. Po šestem razredu gimnazije je nadaljeval študij na poljanski gimnaziji, dokončal pravo in kmalu doktoriral v Ljubljani. Že pred II. svetovno vojno je bil odvetnik v Prekmurju. Med vojno je družina pretrpela nemško preganjanje, bila določena celo za Dachau, vendar se je vse srečno izte-

klo. Po vojni se je z družino za več let naselil v Sento v Vojvodini, od koder se je še po letu 1950 vrnil v Slovenijo. Kot pravnik je delal v gospodarstvu, nazadnje v Totri v Ljubljani. Ker mu sodnega izpita, opravljenega pod madžarsko upravo, niso priznali, ga je naredil znova v abrahamovih letih, kar kaže na njegovo vitalnost in voljo. Od ustanovitve Društva pravnikov v gospodarstvu Slovenije je bil njegov član, in dokler je mogel, je vodil jezikovno sekcijo društva še dolgo po tem, ko je leta 1979 odšel v pokoj. Zaradi zaslug za pravno terminološko stroko je bil imenovan za zaslužnega in pozneje še za častnega člana društva.

Delal je na slovensko-nemškem pravnem slovarju do zadnjega. Že pred dvema desetletjema je poskušal prevesti in presaditi k nam tujo pravno terminologijo, a se v praksi ni obneslo. Ni bil zadovoljen z obstoječimi pravnimi slovarji. Pozneje je svoje zbrano gradivo podrobno primerjal s podobnimi avstrijskimi, nemškimi in švicarskimi pravnimi slovarji. Že v osemdesetih letih sta pričela s prof. Jankom Madrom delati na obširnem slovensko-nemškem pravnem slovarju. Kot recenzent je bil k delu pritegnjen akad. prof. dr. Stojan Pretnar. Delo je bilo tako rekoč že opravljeno, ko je najprej umrl prof. dr. Pretnar in zdaj še glavni tvorec dr. Vladimir Škerlak. Ali bo lahko naposled doživelo svojo izdajo? Založba Gospodarski vestnik želi, da bi izšel kot poslovno-pravni slovar,

ki bi služil splošni pravni rabi, in temu je namenjeno tudi Škerlakovo delo.

Dr. Vladimir Škerlak je znal več jezikov. Bil je sodni tolmač za latinški, nemški in madžarski jezik, kar je redkost med današnjimi pravniki. Žal nisem zasledil, ali je bil dr. Škerlak avtor kakšne pravne ali jezikoslovne razprave v strokovni literaturi, se pa je občasno oglašal, zlasti v Planinskem vestniku ob uporabi takih izrazov kot gornik – planinec, in na oporekanja izrazu gornik argumentirano in inteligenčno odgovorjal. Vsak izraz, pojem ali ime je obdelal ne le po korenu, izvoru, temveč tudi primerjalno. Nasploš se je v Planinskem vestniku največkrat oglasil v zadnjem letu, kot da bi iz življenja hotel iztisniti zadnje moči.

Zanimanje za gorniško izrazje je dr. Škerlak kazal že kot član predvojnega TK Skala. Z ženo sta plezala in bila aktivna v klubu. V mladih letih je bil tudi skavt in popotnik. Tudi pozneje sta z ženo Hano z avtom prepotovala skoraj vso Evropo. V zakonu sta se jima rodila hči Belica, arhitektka za notranjo opremo, in sin Vladimir, eden naših najboljših koncertnih violinistov. Žal sta oba umrla pred starši, oba bogato obdarjena z umetniško žilico. Oče Vladimir je bil občudovalec vseh vrst umetnosti, mnogo je fotografiral na potovanjih, se amatersko ukvarjal s slikarstvom in tudi razstavljal.

S Škerlakom sem se seznanil ob preučevanju skalaške zgodovine, tj. zbiranju predmetov iz dela TK Skala, in vzporedno z obravnavanjem gorniškega izrazja. Maloštevilno komisijo pri nekdanjem kulturno-literarnem odseku pri PZS je kmalu zapustila pokojna Barbka Lipovšek-Ščetinin, zato je breme zbiranja izrazja prevzel sam dr. Škerlak. Zbrano izrazje Lipovšek-Škerlak je bilo prevzeto v program tečajev za razne profile vodnikov.

Posebna Škerlakova zasluga je obdelava zgodovine TK Skala, ki je v letih 1961/62 v nadaljevanjih izhajala v Planinskem vestniku. Čeprav je doživel negodovanje nekaterih še ži-

večih skalašev, ker je bil preveč podroben tudi pri navajanju neprijetnih dogodkov v klubu, je bila zgodovina napisana objektivno, brez slavošpevja. Tako vsaj vemo, kaj je bila TK Skala, kaj je delala, kateri so bili vidni skalaši, sicer bi vse vzel somrak zgodovine. Znano je, da si je delal zapiske, vodil dnevnik. Kdo ve, kaj vse je še ostalo v njegovi zapuščini.

Bil je najstarejši član ponovno ustanovljenega TK Skala. Ko ga je kot devetdesetletnika obiskala njihova delegacija na domu, je bil obiska prisrčno vesel.

Gorniška kultura in pravniška terminologija sta ga ohranjali delovnega do zadnjega. Na slovarju je delal vsak dan par ur. Še na svojo zadnjo pot v bolnišnico si je vzel knjigo Gorništvu. Poročila o knjigi, ki jo je prebral trikrat, ni utegnil napisati, čeprav jo je vedno bolj cenil. Počlaščen sem, da sva preko te moje knjige ostala v navezi do zadnjega.

Tone Strojni

V spomin Rudiju Debevcu (1912–2002)

S svojo pokončno držo in vitko postavo je bil Rudi Debevc videti kot prava elektrarna energije in življenjske moči. Pri miru ni bil nikoli ali le redkokdaj. Če ni hodil po gorah, je kolesaril, tekel na smučeh ali pripravljaval drva v strminah nad Savo. Še v poznih letih se je redno udeleževal pohodov planinskega društva, bil pa je aktiven tudi na drugih področjih. Tekmoval je na lokalnih tekmovanjih v teku na smučeh še po tem, ko si je že naložil osmi križ na rame. Iz Dobrega Polja je v Radovljico hodil po opravih kar s kolesom. Ko je zbolel, se je uporno spopadal z boleznijo in se ji upiral z vso močjo. V zadnjem času, ko ga je bolezen že zelo oslabila, ga nismo več srečevali na planinskih poteh.

Po rodu je bil Notranjec, doma iz vasice Lipsenj ob Cerknikem jezuru. Leta 1938 je prišel na Gorenjsko, v Škofovo Loko, nekaj kasneje se je priženil na Dobro Polje, si ustvaril družino in dobil službo pri žele-

znici, kjer je ostal vse do upokojitve. Užival je v gorah, ki jim je bil zapisan z vsem srcem. Ni bil samotar in nikoli ni šel v gore sam. Rad je hodil na organizirane pohode, pa tudi sicer si je hitro našel družbo. S svojo nevsiljivo šaljivostjo in preprostostjo se je vsem prikupil. Bil je tudi član Večno mladih Fantov, in dokler je le mogel, se je redno udeleževal njihovih pohodov na Stol. Osvojil je mnoge vrhove, stisnil je roko mnogo ljudem. V torek, 29. januarja, smo se na pokopališču na Brezjah še zadnjič poslovili. Odšel je in Planinsko društvo Radovljica je izgubilo svojega najstarejšega člana, planinci dobrega prijatelja, gore pa svojega neizmernega občudovalca. (Ivanka Korošec)

Ivanu Juraču (1923–2002) v spomin

Kot da je pesnik Oton Župančič poznal našega planinskega prijatelja Ivana, ko je zapisal verze:

»Imeli smo jih – vrhu gore hrast ...«
Imeli smo jih – vrhu gore hrast ...«

Med člane Planinskega društva Slovenske Konjice je kot strela z jasnega neba udarila novica, da je preminil Ivan Jurač, eden najstarejših in tudi najzaslužnejših članov.

Rojen je bil na gozdni in zeleni Strojni na Koroškem. S seboj je v naše kraje – prišel je kot gozdar – prinesel značilni koroški dialekt in neizmerno ljubezen do narave. Oboje je obdržal do zadnjega diha.

Bil je med zanesenjaki, ljubitelji narave, ki so leta 1950 na novo ustanovili Planinsko društvo Slovenske Konjice, kasneje obnovili požgano kočjo Na pesku in postavili razgledni stolp na Rogli, ob tem pa je skrbel še za označevanje in vzdrževanje planinskih poti, ki vodijo do naravnih lepot. Gozd je bil njegov dom, bil je njegovo življenje in njegovo veselje. Posvečal se mu je z vsemi silami in znanjem. Hoja z njim po gozdni poti je bila pravi užitek, znal je opaziti najmanjše zanimivosti in jih predstaviti drugim, pogosto tudi mladini. Vedno je bil pripravljen poprijeti za vsakršno delo, še v poznih letih je pomagal pri postavitvi klopi okoli novega stolpa na Stolpniku ter obnovi bivaka na Rogli. Spoštovali smo njega in njegovo delo. Pred dvema letoma sta oba z ženo dobila priznanje »grča«, najvišje priznanje, ki ga društvo daje svojim najzaslužnejšim in najzvestejšim članom. Lansko leto pa je za svoje delo v planinstvu prejel tudi zlati častni znak Planinske zveze Slovenije. Ohranili ga bomo v spominu kot zvestega planinskega prijatelja in dobrega človeka. Najlepše pa se bomo oddolžili njegovemu spominu, če ga bomo znali posnemati v skrbi za ohranitev lepe in vedno zanimive narave. (Milan Rozman v imenu konjiških planincev)

Mali oglas

Kupim izredno praktične, dvozobe, podpetne dereziče (žabice) z oznako POLAR in skico severnega medveda ter oznako za levo (L) in desno (R) nogo. Gre za trofejne žabice iz časa druge svetovne vojne. Pred veliko leti jih je bilo na Planinski zvezi v kleti na stotine, tam sem jih tedaj tudi kupil in šele po tridesetletni intenzivni rabi so se mi polomile. Marjan Šolar, Cankarjeva 25, Bled.